

казватъ: „моето ангелче“; но опитайте и вижте да-ли ще стане то ангелъ. Дайте му една ябълка и му я поискайте пакъ; ако ви я върне, ще стане ангелъ; не върне ли ви я, ще стане дяволъ. Господъ ви дава едно благословенче и казва: „Дайте го и на други“. — „Не мога да го дамъ“ — ето едно неизвѣстно, което не си разрѣшилъ. — „Не вѣрвамъ въ живота“ — имашъ друго неизвѣстно, другъ Х, който не си разрѣшилъ; бѣгашъ отъ живота — имашъ трети Х. Казваме: Х. е равенъ на еди-какво, а не можемъ математически да намѣримъ на какво е равенъ. Този Х. има съдържание, неговата стойностъ ще намѣримъ, като работимъ. За да разрѣшимъ този Х, трѣбва да впрѣгнемъ своитъ мисли и чувства. Често човѣкътъ, като не може да разрѣши иксоветъ на живота си, плаче и е нещастенъ. Свѣтътъ е училище — кой те кара да влизашъ въ това училище, като не искашъ да се учишъ, да се съсрѣдоточавашъ? Тогава по-добрѣ влѣзъ въ растението, въ минерала. Чрѣзъ упорно съсрѣдоточаване ти ще научишъ учението на Отца и Сина и Светаго Духа — и ще възлюбишъ Господа. Казватъ: любовта е глупостъ. То е пакъ Х, който има извѣстна стойностъ, и азъ мога да разрѣша, споредъ това учение, загадката на любовта.

Сега, Учителътъ на това учение идва всѣка сутринъ и хвърля въ душитъ ни по една мисль по ние, въпрѣки това уединяваме. Защо уединяваме? Понеже не можемъ да оцѣнимъ тази мисль, която Христосъ ни дава. „Азъ искамъ слава, искамъ това и онова“. Благата, които дава Христосъ, сж много по-сжществени: славата Божия въ този случай струва много повече, отколкото славата на